

[Arbejds- og Socialministeren.]

fælde ogsaa kan ydes den Moder, der ikke eller kun delvis ammer sit Barn, ydes som Særlig hjælp uden Retsvirkning.

Endvidere er der som et Led i den midlertidige Lovgivning om Hjælp til trængende til Indkøb af visse Levnedsmidler, der senest er forlænget til 30. Juni 1946, af Statskassen stillet visse Beløb til Raadighed for Kommunerne til Hjælp til svangre Kvinder til Indkøb af Mælk, jfr. § 3, Stk. 2, i Lovanordning af 20. Marts 1945. I Finansaaret 1945—46 har der været stillet 684 500 Kr. til Raadighed til dette Formaal, og det var efter Lovanordningen overladt til Kommunerne selv at fordele de bevilgede Beløb.

Som jeg nævnte ved Forelæggelsen af Forslag til Lov om Ændring i Folkeforsikringsloven, er det min Tanke, at det nævnte Lovforslag og Forslaget til Ændringer i Forsorsloven skulde overflødigge den nugældende Rabatordning til Rentenydere, kronisk syge og kommunehjælpsunderstøttede, idet de forhøjede Takster bl. a. vil give de paagældende Dækning for Levnedsmiddelrabatten. De svangre Kvinder vil dog ikke kunne hjælpes ad denne Vej, og da Arbejds- og Socialministeriet maa anse det for nødvendigt, at der fortsat ydes Mælk-hjælp til svangre Kvinder, fremsættes Forslag om Hjælp paa $\frac{1}{2}$ l Sødmælk daglig efter Forløbet af den 3die Svangerskabsmaaned. Man har endvidere fundet det rigtigst at medtage Bestemmelsen om Mælk-hjælp til Spædbørn under 6 Maaneder i denne Lov — Forsorslovens § 239 ophæves altsaa — og at yde denne Hjælp uden Hensyn til, om Moderen er i Stand til at amme Barnet eller ej. Det bemærkes herved, at det maa være Sundhedsplejerskens Opgave at tilskynde Moderen til selv at amme Barnet, hvis hun er i Stand til det, medens dette ikke bør søges opnaaet ved en Præmie fra det offentlige til den Moder, der ammer.

Efter Arbejds- og Socialministeriets Formening maa det anses for mindre rimeligt, at et for de svangre og for den spæde Alder saa fundamentalt Næringsmiddel som Mælk skal ydes efter det sociale Udvalgs Skøn og Trangbedømmelse i det enkelte Tilfælde. Man har dog ikke ment at kunne gaa saa vidt som at foreslaa, at Hjælpen ydes til alle uden Hensyn til økonomiske Omstændigheder, men har ment at burde begrænse Hjælpen til de mindst bemidlede.

De Indtægtsgrænser, man herefter er naaet til, er et omtrentligt Udtryk for den gennemsnitlige skattepligtige Indkomst i Aaret 1945 for en ufaglært Arbejder, der

udelukkende arbejder paa Timeløn, og som er udsat for en Arbejdsløshed svarende til Gennemsnittet.

Man er forudsætningsvis gaaet ud fra, at de beregnede Aarsindkomster skal udgøre Maksimumsgrænserne for Personer med 1 Barn. I Lovforslaget er herefter anført Indtægtsgrænserne for Personer uden Børn, hvortil vil være at lægge et Tillæg for hvert Barn paa 600 Kr. i Hovedstaden, 550 Kr. i Købstæderne og 500 Kr. i Landkommunerne.

Formuegrænsen svarer til den for Optagelse i en statsanerkendt Sygekasse for Forsørgere gældende.

Indtægtsgrænserne og Børnetillæggene foreslaas reguleret i Forhold til de siden 1945 stedfindende Forskydninger i Timelønnen for ufaglærte Arbejdere.

Gennemførelsen af Lovforslaget vil efter de foretagne Beregninger medføre en Udgift for Staten paa ca. 2,4 Mill. Kr. aarlig eller for Finansaaret 1946—47 ca. 1,8 Mill. Kr., hvorved der er taget Hensyn til, at Ordningen næppe bliver udnyttet fuldt ud, idet man ikke kan forvente, at alle Kvinder vil søge den heromhandlede Hjælp. Over for den nævnte Udgift staar en Besparelse for Kommunerne paa godt 200 000 Kr. aarlig som Følge af Ophævelsen af Forsorslovens § 239.

Idet jeg i øvrigt henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg anbefale Forslaget til hurtigt og velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Jeg giver derefter Ordet til den højtærede Handelsminister, for at han kan fremsætte et anmeldt Lovforslag.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Villemoes): Jeg har herved den Ære for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om visse søfarendes Ret til Afregning med Statskassen m. m.*

Den 9. April 1940 blev godt og vel 5 000 danske søfarende afskaaret fra Forbindelse med Danmark. Denne Afspærring medførte foruden meget andet bl. a. dette, at det økonomiske Grundlag, som disse søfarende og deres Familier hidtil havde baseret Tilværelsen paa, blev helt forrykket og i de fleste Tilfælde stærkt forringet, og der opstod meget hurtigt en Række Problemer, hvor Staten maatte træde hjælpende til. Det første — og det vigtigste — af disse Problemer var at skaffe Udveje for, at de søfarendes Familier, hvis Forsørger paa denne Maade var blevet afskaaret fra Forbindelse med dem, blev saaledes økonomisk